

**PROCLAMACIÓ DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT
PATRONA DE LA DIÒCESI DE SANT FELIU DE LLOBREGAT
Homilia de Mons. Agustí Cortès, bisbe de Sant Feliu de Llobregat
6 de maig de 2007**

En el dia d'avui, jorn de gràcia per a la nostra Diòcesi, en el marc incomparable d'aquesta basílica, davant la imatge de la Mare de Déu de Montserrat, desitjaria fer-vos partícips d'aquesta visió, que els meus ulls de germà i pastor ara descobreixen, tot mirant-vos i estimant-vos de tot cor. Voldria així encomanar-vos la gran joia de creure en Jesucrist i de pertànyer a l'Església.

¿Aquesta visió estaria potser molt lluny d'aquella altra que el profeta de l'Apocalipsi trametia als seus germans, afeixugats per les dificultats d'ésser cristià en un món difícil? “Vaig veure, diu avui el text, baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs” (Ap 21,2) ¿No som també nosaltres, aquesta Església nostra, “ciutat santa, regal que ve de Déu, i que alhora presenta allò de més bell, el seu millor rostre, per al seu espòs”? ¿Perquè no?

Potser alguns altres ulls força realistes ens mostrarien un bon reguitzell de deficiències, pecats i limitacions de tot tipus, que hi ha a la nostra Església. Els dos anys que hem dedicat a reflexionar i pregar al voltant de la nostra pertinença i la nostra responsabilitat diocesanes ens han permès de donar gràcies pels dons rebuts, però també ens han posat davant el llarg camí que encara ens cal fer, per tal d'esdevenir una Església digna del seu espòs Jesucrist.

De fet el profeta de l'Apocalipsi no només veu en el present, sinó que també escolta un missatge que parla d'un futur: “Déu s'hi trobarà amb els homes, viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà 'Déu que és amb ells', els eixugarà totes les llàgrimes, no existirà la mort...” (Ap 21,4) ¿Què vol dir aquest canvi des del present que veu, al futur que li és anunciat? Significa que som en camí, que som poble que fa la ruta entre el do ja rebut de Déu en el present i el futur de la felicitat plena, quan Déu sigui tot en tots.

¡Germans, què n'és d'important entendre i viure aquesta condició de poble pelegrí i caminant per aquesta història! ¡Què n'és d'urgent avui, particularment per a nosaltres, que vivim una diòcesi encara nounada, per tal de superar aquelles dues temptacions, que sovint ens aturen i paralitzen: per una banda, la temptació de conservar una Església anquilosada i ajupida, i per l'altra la temptació de cercar una Església esbojarrada, víctima del mite del progrés merament formal, temporal i utòpic...! Més aviat celebrem joiosos i humils el fet mateix d'ésser caminants. Mirem alhora de pelegrinar com autèntic Poble de Déu, com i amb Maria, la Mare de déu de Montserrat, on la nostra Església de Sant Feliu sempre podrà trobar el seu vertader ésser. ¿Com caminar, doncs, sense perdre el nord i l'esperança? ¿Com fer-ho amb vertader esperit de comunió? ¿Com sostenir allò de més essencial i necessari?

No perdre el nord

Sigui la rutina o el cansament, sigui la dificultat del camí o el contagi d'altres maneres de pensar, tot pot fer que perdem el nord, el que som i hem de ser. Aleshores per sortir-ne convé recordar allò que Sant Agustí deia a les seves *Confessions*: “Però Crist, que és la nostra vida, davallà fins a nosaltres ... Y amb veu tronant ens diu: torneu al santuari amagat, des del qual jo he vingut a vosaltres, en el si matern i virginal del començament dels segles, on he estat revestit de naturalesa humana” (IV,12,19) Quan necessitem retrobar el nostre ésser més pur, hem de tornar a l'origen. Com el nostre riu Llobregat, “el més treballador de tots” (en expressió d'un savi prevere de la nostra diòcesi), que arriba a la mar ja cansat i amb les aigües enterbolides: la seva puresa i vigor és al seu naixement, allà al si de la muntanya... Ja deia Jesús a Nicodem, que havia de tornar a néixer... (Jn 3,3-4) Doncs, en arribar l'hora del desconcert, ¿quin és el santuari amagat, l'origen pregó, on trobar amb tota la seva autenticitat del nostre ésser Església, si no el si de Maria, en el qual la humanitat és plena de Déu, totalment

transparent a la seva llum, absolutament transfigurada pel seu poder? La nostra Església de Sant Feliu de Llobregat tornarà sempre en aquesta muntanya per tal de trobar-se a sí mateixa i recuperar la puresa i el vigor que potser la duresa del camí l'hagi fet perdre.

Caminar en comunió

El nostre pelegrinatge ensopega també en altres obstacles, com ara l'individualisme i el tancament, tant personal com de grup. Sabem que o caminem tots plegats o no esdevindrem vertadera Església de Jesucrist; que tant important com caminar, és fer camí colze a colze amb els altres; i que aquests altres són de fet una pluralitat d'estils, llenguatges i maneres, potser ben diferents a les pròpies. Ens costa molt sortir del propi refugi, el jo tancat o el grup que pensa igual, que ve a ser com una prolongació del propi jo.

Hem reflexionat i pregat sobre la nostra "*pertinença* i la nostra *coresponsabilitat* a l'Església". Hem vist que és molt més fàcil parlar de coresponsabilitat, en tant que sona més aviat com demanar (exigir) el propi lloc, que reflexionar i parlar sobre la pertinença: aquesta compromet l'ésser i la vida personal, pel fet de que vincula al conjunt de l'Església i a cadascun dels germans, siguin com siguin. Tanmateix aquesta, la pertinença, és el fonament, l'únic fonament; i aquella, la coresponsabilitat, n'és conseqüència, una d'elles. La pertinença a l'Església, a més dels vincles amb el Poble de Déu com a tal, demana la mútua pertinença entre els germans: davant el germà he de sentir que "*jo sóc seu i ell és meu*" (per dir-ho amb paraules que reflecteixen aquell encisador "vosaltres sereu el meu poble, jo seré el vostre Déu", que deia el Déu de l'Aliança): em pertoca el sofriment del germà, la seva virtut, els seus límits, les seves esperances... Joestic i visc també per ell, li ofereixo la meva pregària, el meu esforç per ésser bon cristià...

Mai admirarem prou la meravella d'aquest misteri: la comunió dels sants és de debò un cim d'amor. Volem dir en realitat que des de Cubelles fins a Capellades, des del Prat fins a la Llacuna, des de Molins de Rei fins a Castellví de la Marca, compartim la mateixa vida, ningú pot ser estrany a un altre, tots ens necessitem. Una pregària amagada i solitària feta per una velleta pertany al jove que té dificultats en la seva fe; i l'esforç generós i incansable de la dona per mantenir viu l'amor al si del seu matrimoni i de la seva família pertany al rector que ha de lluitar contra la temptació del cansament; i el sacrifici que fa un professional honrat per no acceptar una feina o un negoci injust pertany a aquella catequista que necessita cada dissabte recuperar la il·lusió per implicar als pares dels nens a la catequesi...

Un cop més, si perdéssim de vista aquest misteri de mútua pertinença, tindriem ben a prop a Maria per tornar-nos al camí de la comunió. ¿Què va fer ella, humanitat plena de Déu, deixant-se portar per l'Esperit que l'havia fecundada? El que va fer fou provocar un encontre: sentia que la seva cosina Elisabet, la seva persona i la seva vida, les seves preocupacions li pertanyien, alhora que ella li oferia el seu ajut material, la seva fe i la seva alegria de creure i de ser mare. Ni la distància, ni el seu estat, eren cap obstacle per trobar-se; l'encontre en l'Esperit era molt més important. Semblava com si fins i tot Maria necessités Elisabet per lloar Déu, com si aquesta veu de lloança hagués d'ésser veu de dues germanes, veu de comunió, veu que naix de l'Esperit de Déu compartit. Era, en efecte, el misteri de la comunió d'amor, la grandesa del misteri de l'Església, viscut en la litúrgia del senzill i quotidià. Tant de bo els nostres encontres diocesans s'assemblessin, tot i que sigui de lluny, en aquell moment de plenitud eclesial, on resplendia el misteri de comunió i de mútua pertinença. ¿Quan podrem dir al germà: "et necessito, siguis qui siguis, per poder dir a Déu *Pare*" (P. Claudel).

Estimant-nos

Finalment, no només la pèrdua del nord i el tancament individualista són obstacles en el nostre pelegrinatge. Hi ha un altre de molt més greu, que també esperem superar amb l'ajut de la Mare de Déu de Montserrat.

Anem mica en mica organitzant-nos. Se'ns demana tenir iniciatives eficaces i atractives. Molts esperen novetats importants. Diuen que hem de mirar d'ajustar la imatge i

l'estil a la sensibilitat d'avui en dia... Potser tinguin raó. Però tot això pot esdevenir una disfressa: hi ha quelcom essencial i absolutament necessari, que podria quedar oblidat sota l'aparença d'una bona organització o d'unes iniciatives més o menys cridaneres. El que ens manté en la nostra identitat, l'ànima de tota organització eclesial, l'únic que ha d'inspirar qualsevol iniciativa, l'única novetat que salva el món, és obeir el manament de Crist: "estimeu-vos tal com jo us he estimat". Avui ens ho ha dit Jesús a l'evangeli: com paraules definitives, pròpies dels comiats, ens deixa aquest manament, que ell qualifica de "nou" i "propri dels seus deixebles". Ho entenem: no és que mai s'hagi estimat o que només estimin els seus deixebles (sempre i per tot arreu es poden trobar maneres i formes d'estimació): però la novetat i allò específic dels seus deixebles està en el "*com jo us he estimat*".

La nostra Església ha de ser espai d'amor. No de qualsevol amor, sinó de l'amor del Crist. I no es tracta de que l'Església hagi d'obeir a una norma externa, ni tant sols de que imiti moralment la manera com Jesús estimava, la qual cosa ja estaria bé... Es tracta de que la nostra Església de Sant Feliu visqui al seu interior i ofereixi al nostre món d'avui el mateix amor de Crist. Perquè Maria, més que imitar al seu Fill, el que feia era, tot acompanyant-lo, participar del seu amor; era així portadora d'aquest amor. És des d'aquest secret íntim, que defineix el nostre ésser, des d'on brolla, a manera de font pregonada, tota la nostra vida: la comunió fraterna, la paraula evangelitzadora, el servei als més necessitats, el compromís en el món, la pregària individual i litúrgica, el testimoni davant els qui no creuen...

¿Què seria de la nostra Església de Sant Feliu sense aquest amor del Crist? ¿Què seria d'ella sense la Mare de Déu de Montserrat, presència i testimoni sempre viu per a nosaltres de l'amor de Jesucrist? Avui molt especialment li demanem que la nostra Església no perdi mai l'horitzó de la seva muntanya, que sàpiga tornar sempre a ella, que vulgui pujar-hi per retrobar l'esperança i seguir donant passos en el pelegrinatge cap a la glòria.

Mare de Déu de Montserrat, pregueu per nosaltres!